

Sergi Arimany: Una vida entre gols i viatges

El davanter garrotxí, que avui fa 28 anys, torna al Llagostera després d'haver viscut aventures a Àustria, Alemanya i Finlàndia

Sergi Arimany: Una vida entre gols i viatges

Per primera vegada en els darrers anys, Sergi Arimany celebrarà avui el seu aniversari (28) a casa. Amb els seus. Amb aquells que ara valora més que mai tenir a prop, després que el futbol l'hagi portat, aquestes darreres temporades, a portar els seus gols i el seu futbol pels destins més diversos. D'Àustria a Alemanya. I d'allà a Finlàndia, amb una pausa al Leioa basc. Després de provar fins poc abans de Nadal a Malàisia, Arimany va decidir tornar. I acabarà

la temporada al Llagostera, el mateix equip on va començar la seva carrera el 2009, acabat de sortir del Girona juvenil, i després que una inoportuna lesió al menisc li hagués impedit fer la pretemporada al primer equip, a les ordres de Raül Agné, el primer any a Segona A. «Toca fer un reset. He voltat molt, amb contractes massa curts i en lligues molt diferents. No em penedeixo d'haver marxat, ho tornaria a fer, perquè m'ha permès conèixer-me a mi mateix, però penso que, parlant exclusivament de l'aspecte esportiu, he donat més jo al futbol, que el futbol m'ha donat a mi», confessa. Ara toca «ajudar en el que calgui» per conduir els blaugrana a la permanència a Segona B.

Se'n va anar per primera vegada al juny de 2015, amb una maleta carregada per una setmana d'estada, amb la qual va haver de conviure tres mesos. Arimany havia acabat la temporada al Palamós (2014/15) amb 17 gols i volia nous estímuls. Havia passat ja pel Llagostera, l'Olot i el Formentera. «Volia jugar a l'elit, al futbol professional, i si me n'havia d'anar a l'estranger, estava disposat a fer-ho», recorda. Així ni li va tremolar el pols ni li van caure els anells quan, amb uns amics, va editar un vídeo amb el seu currículum futbolístic i el va enviar a representants de tot Europa. El primer a respondre va ser un agent austríac. «Estava en una boda i em va trucar dient-me que tenia una prova emparaulada però que l'endemà havia de ser allà. Vaig marxar corrent, vaig fer la maleta, i amb prou feines em vaig acomiadar de ningú. A la meua mare li vaig dir «fins la setmana que ve», perquè estava convençut que un cop acabés la prova, si em volien, podria tornar a casa a buscar els trastos», recorda. Va arribar a Àustria tot sol, amb un coneixement de l'anglès limitat, i quan el van veure «em van dir que tenia més nivell del que s'esperaven i que en comptes de portar-me a un club de Tercera, provaria en un de Segona». L'escollit era el Kapfenberg. Al cap de dues setmanes el van fitxar, sense que tingués temps de tornar a casa a buscar més equipatge que l'inicial. «La lliga comença ja, quan hi hagi una aturada podràs anar-hi», li van dir.

Al Kapfenberg hi va jugar dues etapes. La primera, el 2015, li va servir de trampolí. Va marcar 10 gols en 19 partits i amb l'obertura del mercat d'hivern de 2016, el seu club, que tenia problemes econòmics, frisava per traspasar-lo. Al final, tot i tenir diverses ofertes, el seu següent destí va ser l'Energie Cottbus de la Tercera Divisió alemanya, on hi va anar cedit a canvi d'uns bona contraprestació. Un històric. I la millor de les tres experiències a l'estranger, a pesar que allà una lesió li va estroncar la progressió. Arimany recorda que «no havia viscut ni vist mai un futbol semblant. Era com estar dins d'un somni». Estadis amb més de 15.000

aficionats, entrenaments amb 300 persones al camp. Futbol professional malgrat ser la tercera categoria del país. Recorda que «si perdiem no podies ni anar a fer un cafè, en una regió on el futbol és com una religió». Va començar jugant però un trencament d'adductor el va frenar. A més va recaure i pel seu compte, un cop a la setmana, havia d'agafar un vol a Munic per anar a recuperació. Allà va tornar a pensar que el futbol n'hi devia unes quantes, com quan es va quedar a les portes del primer equip del Girona pel maleït trencament de menisc que es va fer el dia abans que comencés la pretemporada. «Era el lloc ideal, venia de fotre un cabàs de gols... i em vaig trencar. Era un aparador per aspirar a alguna cosa més o per, com a mínim, quedar-me allà, on es vivia el futbol les 24 hores del dia.

Acabada l'etapa al Cottbus, Arimany va tornar al Kapfenberg austríac, que en mantenia els drets. Hi va haver dubtes de si sortiria, perquè tot i no acabar de poder explotar a Alemanya, mantenia un bon cartell i un Primera d'Àustria el volia. El Kapfenberg no el va deixar marxar «i em vaig quedar remugant». Així va jugar la primera part de la temporada 2016/17 al club, tot i que res ja no va ser com abans. «Només m'he dut malament amb el mester un cop en tota la meua carrera i va ser allà. Vaig passar de ser una peça clau, a qui consultaven com fer l'equip, a estar gairebé apartat», recorda. Per això l'any passat, veient que només el deixarien sortir de franc si tornava al futbol espanyol, va acceptar la proposta del Leioa, de Segona B. Un club situat en llocs de promoció, que estava fent un bon any, i on va intentar recuperar el temps perdut. Al País Basc l'únic que va fallar va ser el darrer partit de lliga. «La vam cagar i ens vam quedar fora del play-off», encara lamenta. «Allà estàvem a dalt, era maco pel que lluitaves, però veia que allò no era futbol professional, el camp era el que era, i els partits reunien poca gent». Tornava a tocar fer la maleta. Rumb a Finlàndia.

Sense temps per descansar al final de la temporada passada, Sergi Arimany va acceptar la primera proposta que li va arribar. Un projecte «maco» d'un dels equips de referència d'allà, el Seinäjoen, que va jugar la prèvia de la Lliga Europa. «Quan comences la roda de viatjar, dius, mira, un país més. A Alemanya i Àustria ja hi he estat, ara un lloc nou. Potser hauria pogut esperar i agafar-m'ho amb més calma, però no em sap greu haver-hi anat», diu ara. Però a 3.600 quilòmetres de casa, entrenant i jugant a 10 sota zero, i anant del camp a casa i de casa al camp, tot sol, cal una gran fortalesa mental. Llicenciat en Magisteri admet que «és clar que a vegades penses que no tens cap necessitat d'estar tan lluny per ser suplent, però soc tossut i si ho hagués deixat m'hauria sentit covard». Va estar tres mesos sense posar-se uns texans. No li calien perquè només sortia per entrenar-se o jugar. En un poble de 22.000 habitants on la gent tenia un caràcter «tancat» i no sortia de casa, hi havia poc a fer. Va aprendre guitarra i es va aficionar als puzles.

La lliga finlandesa va de març a novembre. Arimany comptava els dies que faltaven per tornar. Va resistir fins al final i, quan va acabar l'aventura, encara li quedaven ganes de provar-ne una altra. Abans de Nadal va marxar a Malàisia a fer diverses proves. Però no va esgotar tota l'estada al país asiàtic. Al final va convenir que era el moment de tornar a casa «i els camins del Llagostera i el meu es van tornar a trobar». Ara farà el paper d'home de club a casa. Per retrobar el seu millor nivell. «No he pensat mai quin és el meu sostre però tinc clar que res del que he fet fins ara és el meu sostre. Sé que soc capaç de millorar i en això estic», assegura, convençut.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2018/01/31/sergi-arimany-vida-gols-viatges/893304.html?utm_source=rss